

KIRA

     Qui sóc?

La meua millor amiga, la Lizzie, em tapa els ulls amb les seves mans. Sé que avui s'ha posat un vestit negre amb bordats blancs, que du els cabells pentinats cap a la dreta i que la seva àvia va morir fa una setmana, però ella no m'ho va voler dir. No sé tot això perquè l'hagi estat espiant ni perquè m'ho hagi dit ningú, si no perquè puc llegir els pensaments o millor dit, escoltar-los. No és que els vulgui sentir per cotillejar ni això, és que apareixen a la meua ment sense que jo vulgui, a pesar de que sempre duc posat l'ipad al màxim volum.

Penso en la darrera persona amb la qual li agradaria que la confonguessin.

-La Bea -dic amollant una riallada.

Riu i em lleva els auriculars.

-Com és que tens el volum tan alt? -demana incrèdula- M'estranya que m'hagis esco...

La seva frase es veu interrompuda pel timbre.

Anem cap a classe d'història quan la Bea xoca contra mi, fent caure el tassó de batut que duia a la mà.

-Llevat d'emig pringada! -mira la taca del vestit i després a mi- Tens els ulls en el cul o qué?

"Tan simpàtica com sempre" -penso sarcàsticament.

Em llança una mirada assassina i se'n va amb una pose que només es pot descriure com de "princesa altiva".

Arribo a classe i m'assec al meu lloc de sempre. Però hi ha una cara nova asseguda a la taula del mestre.

-Bon dia, el meu nom és Marissa i sóc la vostra nova mestra. -diu- Ara si no és molt d'esforç em podríeu dir els vostres noms?

Va per nombre de llista així que jo sóc una de les darreres.

-Tu ets la Susanna? -demana- La teva mare i jo érem molt bones amigues de petites.

-Si sóc jo, però m'agrada més que em diguin Susi.

-Encantada de conèixer-te -fa un gran somriure i continua amb la llista.

Potser ella diu que està encantada de conèixer-me, però el que pensa és molt diferent.

-"Tant de bo que no sigui tan imbècil com la seva mare -pensa- però que dic si ella mai no ha fet res bé la seva filla segurament tampoc."

Això és el que té de dolent poder sentir els pensaments, qualsevol persona pot pensar alguna cosa molt desagradable de tú, fins i tot els teus millors amics, i això requereix una gran quantitat de perdó.

Per aquesta raó m'agradaria ser normal, com tothom. Jo no puc esclafar-me el cervell intentant saber que pensa una altra persona. No sempre he estat un bitxo raro, quan vaig sofrir l'accident vaig començar a escoltar els pensaments, però per sort tenia catorze anys, així que vaig ser tan llesta com per no contar-li a ningú, ni tan sols als meus amics.

L'accident va ocórrer el 28 de gener, me'n recordo ben bé perquè és el dia del meu aniversari. Quin regalo no? Però tot això té una part bona, als exàmens les respostes també apareixen al meu cervell, i només em fa falta posar el cap sobre un llibre per llegir-lo.

-Ara us faré una examen oral per mesurar la vostra intel·ligència -diu la Marissa.

Poso els ulls en blanc, perquè això no funcionarà amb mi. Però la mestra em deu haver vist, perquè diu:

-Mirau,
pareix que a la Susi li sembla una xorrada això o és que es creu

molt intel·ligent -tota la classe comença a riure-, ja que et pareix tan fàcil començaràs tu.

Comença a fer-me preguntes que pareixen tretes d'un llibre d'història, però com sempre, jo sento les respostes que ella pensa. Faig com un ordenador, només dic les respostes ni tan sols escolto les preguntes.

-Què he berenat avui dematí?

-Ous naturals fregits amb pa integral, un iogurt de fresa marca Danone i una ensalada amb una salsa de nabius ecològica -responc sense pensar.

Em mira amb la boca oberta i tots els meus companys de classe comencen a riure i a xiuxiuejar entre ells i puc sentir els seus pensaments que són com: "Jajaja! Ara tenim una espieta a classe." o "Tindrè que començar a fer les coses d'amagades".

Em pujo la caputxa de la sudadera, encenc l'ipod per deixar d'escoltar els pensaments dels meus companys i espero a què soni el timbre que avisa de l'hora d'anar al menjador a berenar.

Normalment sempre duc sudaderes amb caputxa a les quals lis hi he cosit una butxaca secreta per amagar l'ipod i així poder escoltar-lo a classe, i per això la meva vestimenta és la primera causa de què la gent em digui coses com pringada, fracassada o lerda.

A la primera taula del menjador estan els guays, és a dir la Bea i els seus col·legues. M'assec a la darrera taula, on hi ha els meus únics amics: la Lizzie, na Shauna i n'Eric.

-Segur

que no t'importa que em quedi amb el llibre uns dies més? -això li diu na Shauna a na Lizzie- Encara no l'he acabat.

-No

passa res, tranquil·la -contesta ella.

Però

pensa:

"Aquesta nina és una mentidera, em diu una setmana, una setman només... Al final ha estat mig mes!"

-Amem em voleu escoltar d'una vegada! -exclama l'Eric- Dóna igual tornaré a començar. Me vaig trobar una dona al carrer que em va dir: "Dóna-li això a una nina que té nom Susanna. Va al mateix institut que tu, no la coneixes?" Els seus pensaments afirmen que el que ha dit és cert.

-Així que és per tu Susi -m'allarga un sobre que fa olor de flors- que consti que em vaig pegar un bon ensurt quan em va dir allò.

Agafó el sobre esperant que el que hi ha escrit em vengui al cap al tocar-lo, però en lloc d'això només sent el tacte suau del paper. Mentre obro el sobre tots els pensaments del meu voltant queden silenciats.

Et puc ajudar

Yolanda

Carrer Major Portal 77

No se com unes paraules tan simples poden causar una impressió tan grossa com la meua en aquests instants. Sense pensar m'ho dues vegades m'aixeco de la taula, vaig correguent cap a la sortida de l'institut i em dirigeix al portal 77 del Carrer Major sense fer cas dels crits dels meus amics i mestres.

M'obre una dona d'uns noranta anys i amb un gestic em convida a entrar.

-T'estava

esperant -diu- sóc vident.

La Yolanda es digna de confiança, ho se'per què m'ha tocat la mà quan m'ha obert la porta. Quant tinc contacte amb alguna persona em venen a la ment tots els seus records, per això sempre evito tocar a la gent.

-Com ja t'he dit sóc vident, i he "vist" que necessitaves ajuda.

-No necessit ajuda... -dic entre dents.

-Si no la necessitassis no hauries vingut -replica- t'ensenyaré a fer una espècie d'escut per protegir-te dels pensaments dels altres i tot això. Però et demanaré un favor abans.

Sospiro i faig un gestic per indicar-li que segueixi xerrant. Però en lloc d'això surt de l'habitació i torna després d'uns minuts amb alguna cosa amb braços. Quan s'apropa més veig que és... Un moix!

-Eh? -dic arquejant una cella.

-Vull que la cuidis, ja que jo moriré demà. El seu nom és Kira.

De tots els favors del món el que menys m'esperava era aquest. Faig que sí amb el cap, perquè la meva mare vol un moix i la Kira és preciosa. Passa com dues hores ensenyant-me com fer l'escut i com desfer-lo. Quan acaba li dono una abraçada i vaig correguent cap a casa meua amb la Kira en braços, sabent que l'endemà m'espera una bona reprimenda per haver sortit d'escola sense permís, però em dona igual. És el primer cop que estic feliç desde l'accident i res podrà canviar-ho

FI!